

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 5

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Σεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὀριστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιευθοῦν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων.—(Ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.)

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ!

Ἄχ αὐτὸς ὁ Ἰούλιος Βέρν! Πολλὰς τερπνάς ὥρας μ' ἔκαμε νὰ περάσω κατὰ τὴν παιδικήν μου ἡλικίαν, ἀλλὰ τί τα θέλετε! εἶνε ἐπικίνδυνον ἀνάγνωσμα διὰ παιδιὰ τοῦ ἰδικοῦ μου χαρακτήρος, ἢ μᾶλλον τῆς ἰδικῆς μου τρέλλας...

Ἦμουν δωδεκαετής κ' ἐζουστὰ εἰς τὸ Παρίσι, περιωρισμένος εἰς τὸ σπῖτι, ἐπάνω ἀπὸ τὸ Ἐδωδιμοπωλεῖον τοῦ θείου μου, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ὤφειλα μίαν ἡμέραν νὰ τον διαδεχθῶ. Δι' αὐτὸ τὸ ἐμπόριον εἶχα προορισθῇ ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι δέν μου ἤρесе καθόλου.

Μοῦ ἤρσαν ἀπὸ τότε αἱ περιπλανήσεις κ' ἐπήγαينا κάποτε μόνος ἕως τὸ πάρκον τοῦ Πολυτεχνείου. Ἀλλὰ μολοντί τὸ πάρκον αὐτὸ εὐρίσκετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ σπῖτι, ὁ καλὸς μου θεὸς ἐθύμονε, φρονῶν ὅτι τὸ πολυάνθρωπον πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ μας ἦτο ἄρκετόν διὰ τοὺς περιπάτους μου.

Κάποιαν πρωτοχρονιάν, μοῦ ἔκαμαν δῶρον ἓνα τόμον χρυσόδετον τοῦ Ἰουλίου Βέρν: Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν.

Εἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὴν θάλασσαν! Δι' ἐμέ, ὁ ὁποῖος δέν εἶχα καμὴ οὔτε μίαν ἐπὶ τοῦ Σηκουάνα!

Ἦτο θάμβος, μαγεῖα!.. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκαθήμεν πλησίον τοῦ παραθύρου, χωρὶς οὔτε νὰ κυττάζω κἂν ἔξω. Ὁ θεὸς μου, κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἡσυχίαν μου, ἔρριπτεν εὐγνώμονα βλέμματα πρὸς τὸν χρυσόδετον τόμον.

—Σὲ διασκηδάζει λοιπὸν αὐτὸ τὸ βιβλίον, παιδί μου;

—Ὦ, ναί, πολὺ, θεῖέ μου.

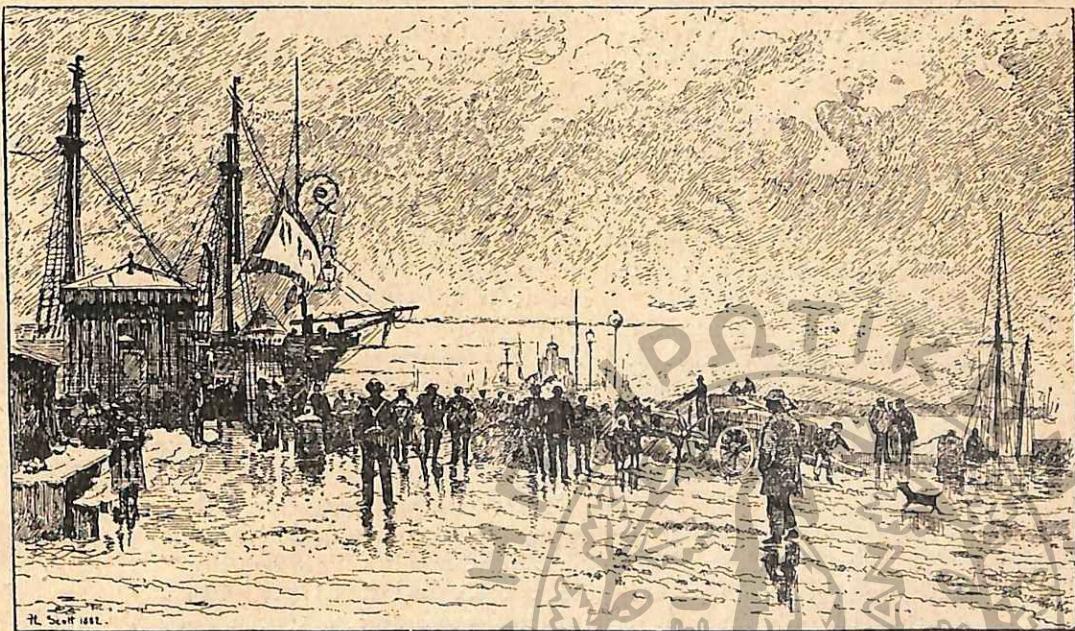
—Καί σου ἀρέσει καλλίτερα νὰ το διαβάζῃς, παρὰ νὰ τρέχῃς μόνος σου εἰς τὰ πάρκα;

—Ναί... ἀλλὰ δυστυχῶς σὲ λίγο θὰ το τελειώσω...

—Καὶ δὲν ἔγραψεν ἄλλα βιβλία αὐτὸς ὁ κύριος;

ἔχάθη εἰς τὸ Μάελστρομ, εὗρηκα ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι μου τὸν Δεκαπενταετή Πλοίαρχον! Ὁ θεὸς μου εἶχε παραγγείλῃ εἰς τὸ γειτονικὸν μας Βιβλιοπωλεῖον ὅλα τὰ Παράδοξα Ταξείδια τοῦ Ἰουλίου Βέρν!

Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε, πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ θείου μου, ἔγινε τὸ ἡσυχώτερον, τὸ καθιστικώτερον παιδί. Νύκτα καὶ ἡμέραν κατεβρόχιζα τὰ ὥραϊα ἐκεῖνα βιβλία, ὀνειρευόμενος μὲ ἀνοικτὰ τὰ μᾶτια νὰ κατέλθω εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς, νὰ ταξιδεύσω μὲ ἀερόστατον, νὰ πετάξω εἰς τοὺς ἀστέρας. Ἀλλὰ προπάντων μ' ἐτρέλλαινε ἡ θάλασσα, κ' εὐχαρίστως θὰ ἐδεχόμην αἰωνίαν αἰχμαλω-

«Προσείλκυεν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν προκυμαίαν.» (Σελ. 34, στήλ. α'.)

—Ἐνα σωρό, θεῖέ μου: Ὁ Πλοίαρχος Χαττεράς! Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην! Ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ! Δι' ἐτεῖς Διακοπαί!

—Χρμ! καλὰ, καλὰ! εἶπεν ὁ θεὸς μου, τριβῶν τὰς χεῖρας.

Καὶ μόλις ὁ πλοίαρχος Νέμος τῶν Εἴκοσι χιλιάδων λευγῶν

σίαν εἰς τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον «Ναυτίλον», ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διασχίσω τοὺς ὠκεανούς!..

Ὁ θεὸς μου ἦτο κατενθουσιασμένος μὲ τὸ στρατήγημά του.

—Δέν το κουνᾷ ἀπὸ τὸ σπῖτι! ἐπανελάμβανε.

Ποῦ νὰ ἤξευρε πόσον μακρὰν ἐπήγαίνα... διὰ τῆς φαντασίας!

Τὸ μέλλον ἐπάγγελμά μου, τὸ ὁποῖον σὰς εἶπα ὅτι δὲν μου ἤρεσε καθόλου. Ὁ Ἰούλιος Βέρν μ' ἔκαμε νὰ τοῦ συχαθῶ ἀκόμη περισσότερο. Κανείς ἀπὸ τοὺς ἡρώας του δὲν ἦτο ἐδωδιμώπλης!

Τὸ ἐπιχείρημα αὐτό, λαμπρὸν δι' ἐμέ, δὲν θὰ εἶχε καμμίαν σημασίαν διὰ τὸν θεῖόν μου, ὥστε δὲν ἐπεχείρησα καθόλου νὰ τον μεταπίσω. Ἀλλὰ τὴν παραμυθίαν ἀκριβῶς τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ μυθῶ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ ἐμπορίου του, ἔκριναν καλὸν νὰ τραπῶ ἀπολύστατα εἰς φυγὴν, ἀφίπων μίαν περιπαθὴ ἐπιστολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐφάνετο τὴν ἀκατανίκητον κλίσιν μου.

Πταίει, ἔγραφα, ὁ Ἰούλιος Βέρν!

Καὶ ἐνῶ ὁ θεὸς μου, ἀπαρηγόρητος, κατηρᾶτο τὸν μέγαν συγγραφέα καὶ παρῆνεν εἰς τὸ πῦρ τὰ βιβλία, τὰ ὅποια ἐ γύριον τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνέψιου του, — ὅπως τὰ ἱποτικὰ μυθιστορήματα ἐγύρισαν τὰ μυαλὰ τοῦ Δὲν Κιχώτη, — ἐγὼ ἔτρεχα σιδηροδρομικῶς πρὸς τὴν Χάβρην μετὰ τὴν καρδίαν ἐλαφρὰν ὅσον καὶ τὸ δαλάντιον, καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν περὶ τοῦ μέλλοντος μου.

Μ' ἐνεθάρρυνεν ἡ ἀνάμνησις τῶν ἡρώων τῆς ἡλικίας μου, οἱ ὅποιοι, ἐντὸς τῶν πρώτων ἐκατὸν σελίδων τοῦ μυθιστορήματος, γίνονται πλοῖαρχοι, ἀψηφῶν τὴν τρικυμίαν, σώζουσι πλοῖα καὶ... δὲν τοὺς πιάνει ἡ θάλασσα ποτέ...

Ἐφθασα εἰς τὴν Χάβρην, ἀπεβίβάσθην, ἐπῆρα τὸ τραί. ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν λιμένα.

Ὁμολογῶ, ὅτι ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης — τὴν ὁποίαν ἔδλεπα πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, — μετ' ἀπεγοήτευσεν κάπως... Ἐτύχε νὰ εἶνε γαλιανία, κ' ἐγὼ δὲν ἤμπορούσα νὰ φαντασθῶ θάλασσαν, χωρὶς κύματα ἀφρισμένα, μακρινὰ, ὕψους εἰκοσι τοὐλάχιτον ποδῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ ἀναχώρησις ἐνδὲς ὑπερωκεανίου ἀτμοπλοίου προσεῖλκεν ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὴν προκυμάναν. Ἐτρεξα κ' ἐγὼ μαζί με τοὺς ἄλλους. Ἀλλὰ τὸ ἐπιβλητικὸν αὐτὸ θέαμα μετ' ἀφῆκε ψυχρόν, διότι εἶχα ἀναγνώσῃ τὴν Πλάτων π ὁ λ ι ν!

Ἐπειτα ἤρχισαν νὰ περιπλανώμαι εἰς τὸν λιμένα. Ἡ ὁσμὴ τῆς πύσσας μ' ἐξάλειψεν ὁ καπνὸς τῶν μηχανῶν μ' ἐτύφλωνεν, ἡ αὐστηρὰ ὄψις τῶν ναυτικῶν μετ' ἀπόθει μᾶλλον παρὰ μετ' εἴλικε.

Καὶ ὅμως ἤθελα νὰ γίνω ναύτης, νὰ ἐπιβιβασθῶ εἰς κανὲν πλοῖον ἐτοιμὸν πρὸς ἀναχώρησιν, καὶ ἂν ἤρουντο νὰ με δεχθῶν, νὰ κρυφθῶ εἰς τὸν κότος, ὅπως ὁ Ἀρ-θούρος Πύμ. εἰς τὴν Σ φ ῖ γ γ α τ ὠ ν Π ἄ γ ω ν.

Αὐτὰ ἐσυλλογίζομαι καθ' ὁδόν. Ἀπὸ μακρὰν μοι ἐφάνετο εὐκόλον... ἀπὸ κοντὰ ἦτο δύσκολον.

Ἀλλὰ τί εἶχα νὰ κάμω; Ἐπῆρα πλέον

τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Θάρρος! Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δειλῶς τὰ σχέδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Δοῦπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὲ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ἐπίτηδες!

— Κ' ἔφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναί... δηλαδὴ ναί...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἀκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρί σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούς;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ μετ' ἀφίσαν ἐμβρόντητον... Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἦτο ὕσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορούσα πλεον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτᾷ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτᾷ τρίτον, μετ' ἐπελῆξεν ὁ τέταρτος μετ' ἐπελῆξεν ὅτι θὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα.

Ὁρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβούμην τόσον τὸ νὰ εἶ, ὅσον καὶ τὸ ὅχι.

Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτὼ χρόνων μετ' ἀκαταλερωμένα φορέματα, τὸ ὁποῖον μ' ἐτριγύριζε πρὸς ὀλίγης ὥρας. Ἐφάνετο μᾶλλον γύφτος παρὰ μὲν ὅτι οὐκ ἦτο.

Ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο βοηθὸς τοῦ θερμαστοῦ καὶ μου ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ με δεχθῶν εἰς τὸ πλοῖόν του. Μόνον ἔπρεπε νὰ λάξω φορέματα, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι... παρσινός, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐχρειάζοντο ὀλίγα χρήματα.

— Ἐχω! ἀπεκρίθην ἀνοήτως.

Τοῦτο ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν νέον μου φίλον καὶ ἡῤῃξεσε τὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρον του... Μετ' ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς ἕνα παλαιοπωλεῖον, ὅπου ἀντήλαζα τὴν ὥραιάν μου τὴν ὁμοίαν μου τὴν ὁμοίαν μου τὴν ὁμοίαν μου.

Ἐν ἐμβαλόμενον παντελόνι καὶ μετ' ἕνα ξυμμετρήν βλουζάν, καὶ ἔπειτα μετ' ἀπαρέσυρεν εἰς ἕνα καπηλεῖον τοῦ λιμένος, ὅπου ἐμαζεύοντο οἱ ναῦται καὶ ἐκλείοντο αἱ συμφωνίαι...

Ἦμουν τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπογοητευμένος, ὥστε ἠκολούθουν χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμην εἰς ἕνα τραπέζι μαζί μετ' ἄλλους φίλους, τοῦ ἰδίου φυράματος, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ διατάσσον κρασί... διὰ λογαριασμὸν μου. Ἦπια κ' ἐγὼ, ἐκαλίσθηκα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος...

Ὅταν ἐξύπνησα, ζαλισμένος ἀκόμη, μετ' ἀνατίαν φοβεράν, — θὰ ἦτο, φαίνεται, ἡ ναυτιὰ τῆς θαλάσσης, — εὐρέθην εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνέμιζα ὅτι σαλεύεται...

Δὲν μοι ἔμνην ἀμφιβολία ὅτι εἶχα ναυτολογηθῇ, ὅτι μ' ἐπεβίβασαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἐκοιμώμην, ὅτι ἦμουν ναύτης!

Ἐπῆρα πλέον τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Θάρρος! Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δειλῶς τὰ σχέδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Δοῦπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὲ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ἐπίτηδες!

— Κ' ἔφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναί... δηλαδὴ ναί...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἀκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρί σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούς;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ μετ' ἀφίσαν ἐμβρόντητον... Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἦτο ὕσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορούσα πλεον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτᾷ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτᾷ τρίτον, μετ' ἐπελῆξεν ὁ τέταρτος μετ' ἐπελῆξεν ὅτι θὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα.

Ὁρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβούμην τόσον τὸ νὰ εἶ, ὅσον καὶ τὸ ὅχι.

Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτὼ χρόνων μετ' ἀκαταλερωμένα φορέματα, τὸ ὁποῖον μ' ἐτριγύριζε πρὸς ὀλίγης ὥρας. Ἐφάνετο μᾶλλον γύφτος παρὰ μὲν ὅτι οὐκ ἦτο.

Ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο βοηθὸς τοῦ θερμαστοῦ καὶ μου ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ με δεχθῶν εἰς τὸ πλοῖόν του. Μόνον ἔπρεπε νὰ λάξω φορέματα, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι... παρσινός, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐχρειάζοντο ὀλίγα χρήματα.

— Ἐχω! ἀπεκρίθην ἀνοήτως.

Τοῦτο ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν νέον μου φίλον καὶ ἡῤῃξεσε τὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρον του... Μετ' ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς ἕνα παλαιοπωλεῖον, ὅπου ἀντήλαζα τὴν ὥραιάν μου τὴν ὁμοίαν μου τὴν ὁμοίαν μου.

Ἐν ἐμβαλόμενον παντελόνι καὶ μετ' ἕνα ξυμμετρήν βλουζάν, καὶ ἔπειτα μετ' ἀπαρέσυρεν εἰς ἕνα καπηλεῖον τοῦ λιμένος, ὅπου ἐμαζεύοντο οἱ ναῦται καὶ ἐκλείοντο αἱ συμφωνίαι...

Ἦμουν τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπογοητευμένος, ὥστε ἠκολούθουν χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμην εἰς ἕνα τραπέζι μαζί μετ' ἄλλους φίλους, τοῦ ἰδίου φυράματος, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ διατάσσον κρασί... διὰ λογαριασμὸν μου. Ἦπια κ' ἐγὼ, ἐκαλίσθηκα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος...

Ὅταν ἐξύπνησα, ζαλισμένος ἀκόμη, μετ' ἀνατίαν φοβεράν, — θὰ ἦτο, φαίνεται, ἡ ναυτιὰ τῆς θαλάσσης, — εὐρέθην εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνέμιζα ὅτι σαλεύεται...

Δὲν μοι ἔμνην ἀμφιβολία ὅτι εἶχα ναυτολογηθῇ, ὅτι μ' ἐπεβίβασαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἐκοιμώμην, ὅτι ἦμουν ναύτης!

Ἐπῆρα πλέον τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Θάρρος! Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δειλῶς τὰ σχέδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Δοῦπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὲ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ἐπίτηδες!

— Κ' ἔφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναί... δηλαδὴ ναί...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἀκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρί σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούς;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ μετ' ἀφίσαν ἐμβρόντητον... Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἦτο ὕσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορούσα πλεον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτᾷ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτᾷ τρίτον, μετ' ἐπελῆξεν ὁ τέταρτος μετ' ἐπελῆξεν ὅτι θὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα.

Ὁρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβούμην τόσον τὸ νὰ εἶ, ὅσον καὶ τὸ ὅχι.

Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτὼ χρόνων μετ' ἀκαταλερωμένα φορέματα, τὸ ὁποῖον μ' ἐτριγύριζε πρὸς ὀλίγης ὥρας. Ἐφάνετο μᾶλλον γύφτος παρὰ μὲν ὅτι οὐκ ἦτο.

Ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο βοηθὸς τοῦ θερμαστοῦ καὶ μου ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ με δεχθῶν εἰς τὸ πλοῖόν του. Μόνον ἔπρεπε νὰ λάξω φορέματα, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι... παρσινός, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐχρειάζοντο ὀλίγα χρήματα.

— Ἐχω! ἀπεκρίθην ἀνοήτως.

Τοῦτο ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν νέον μου φίλον καὶ ἡῤῃξεσε τὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρον του... Μετ' ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς ἕνα παλαιοπωλεῖον, ὅπου ἀντήλαζα τὴν ὥραιάν μου τὴν ὁμοίαν μου τὴν ὁμοίαν μου.

Ἐν ἐμβαλόμενον παντελόνι καὶ μετ' ἕνα ξυμμετρήν βλουζάν, καὶ ἔπειτα μετ' ἀπαρέσυρεν εἰς ἕνα καπηλεῖον τοῦ λιμένος, ὅπου ἐμαζεύοντο οἱ ναῦται καὶ ἐκλείοντο αἱ συμφωνίαι...

Ἦμουν τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπογοητευμένος, ὥστε ἠκολούθουν χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμην εἰς ἕνα τραπέζι μαζί μετ' ἄλλους φίλους, τοῦ ἰδίου φυράματος, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ διατάσσον κρασί... διὰ λογαριασμὸν μου. Ἦπια κ' ἐγὼ, ἐκαλίσθηκα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος...

Ὅταν ἐξύπνησα, ζαλισμένος ἀκόμη, μετ' ἀνατίαν φοβεράν, — θὰ ἦτο, φαίνεται, ἡ ναυτιὰ τῆς θαλάσσης, — εὐρέθην εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνέμιζα ὅτι σαλεύεται...

Δὲν μοι ἔμνην ἀμφιβολία ὅτι εἶχα ναυτολογηθῇ, ὅτι μ' ἐπεβίβασαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἐκοιμώμην, ὅτι ἦμουν ναύτης!

Ἐπῆρα πλέον τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Θάρρος! Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δειλῶς τὰ σχέδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Δοῦπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὲ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ἐπίτηδες!

— Κ' ἔφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναί... δηλαδὴ ναί...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἀκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρί σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούς;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ μετ' ἀφίσαν ἐμβρόντητον... Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἦτο ὕσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορούσα πλεον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτᾷ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτᾷ τρίτον, μετ' ἐπελῆξεν ὁ τέταρτος μετ' ἐπελῆξεν ὅτι θὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα.

Ὁρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβούμην τόσον τὸ νὰ εἶ, ὅσον καὶ τὸ ὅχι.

Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτὼ χρόνων μετ' ἀκαταλερωμένα φορέματα, τὸ ὁποῖον μ' ἐτριγύριζε πρὸς ὀλίγης ὥρας. Ἐφάνετο μᾶλλον γύφτος παρὰ μὲν ὅτι οὐκ ἦτο.

Ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ἦτο βοηθὸς τοῦ θερμαστοῦ καὶ μου ὑπεσχέθη νὰ κάμῃ τὰ δύνατα δυνατὰ διὰ νὰ με δεχθῶν εἰς τὸ πλοῖόν του. Μόνον ἔπρεπε νὰ λάξω φορέματα, διὰ νὰ μὴ φαίνωμαι... παρσινός, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἐχρειάζοντο ὀλίγα χρήματα.

— Ἐχω! ἀπεκρίθην ἀνοήτως.

Τοῦτο ἐπροξένησε μεγάλην χαρὰν εἰς τὸν νέον μου φίλον καὶ ἡῤῃξεσε τὸ πρὸς ἐμὲ ἐνδιαφέρον του... Μετ' ὡδήγησεν ἀμέσως εἰς ἕνα παλαιοπωλεῖον, ὅπου ἀντήλαζα τὴν ὥραιάν μου τὴν ὁμοίαν μου τὴν ὁμοίαν μου.

Ἐν ἐμβαλόμενον παντελόνι καὶ μετ' ἕνα ξυμμετρήν βλουζάν, καὶ ἔπειτα μετ' ἀπαρέσυρεν εἰς ἕνα καπηλεῖον τοῦ λιμένος, ὅπου ἐμαζεύοντο οἱ ναῦται καὶ ἐκλείοντο αἱ συμφωνίαι...

Ἦμουν τόσο κουρασμένος, τόσο ἀπογοητευμένος, ὥστε ἠκολούθουν χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγον ἐκαθήμην εἰς ἕνα τραπέζι μαζί μετ' ἄλλους φίλους, τοῦ ἰδίου φυράματος, οἱ ὅποιοι ἤρχισαν νὰ διατάσσον κρασί... διὰ λογαριασμὸν μου. Ἦπια κ' ἐγὼ, ἐκαλίσθηκα, μ' ἐπῆρεν ὁ ὕπνος...

Ὅταν ἐξύπνησα, ζαλισμένος ἀκόμη, μετ' ἀνατίαν φοβεράν, — θὰ ἦτο, φαίνεται, ἡ ναυτιὰ τῆς θαλάσσης, — εὐρέθην εἰς τὸ κρεβάτι, εἰς ἕνα σκοτεινὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἐνέμιζα ὅτι σαλεύεται...

Δὲν μοι ἔμνην ἀμφιβολία ὅτι εἶχα ναυτολογηθῇ, ὅτι μ' ἐπεβίβασαν εἰς τὸ πλοῖον ἐν ᾧ ἐκοιμώμην, ὅτι ἦμουν ναύτης!

Ἐπῆρα πλέον τὴν ἀπόφασίν μου! ἐτελείωσε! Θάρρος! Πλησιάζω ἕνα γέροντα ναύτην, ὁ ὁποῖος ἐκάπνιζε τὴν πίπαν του, καὶ τῷ ἐξηγῶ δειλῶς τὰ σχέδιά μου.

Μὲ κυττάζει ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, καλὰ καλὰ, καὶ χαμογελῶν μ' ἐρωτᾷ:

— Δοῦπὸν, θέλεις νὰ γίνῃς ναυτικός, μικρὲ μου φίλε;

— Γι' αὐτὸ ἦλθα ἀπὸ τὸ Παρίσι...

ἐπίτηδες!

— Κ' ἔφυγες κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου;

— Ναί... δηλαδὴ ναί...

— Νὰ ξαναγυρίσῃς. Ἀκουσέ με, παιδί μου, τὸ σκαρί σου δὲν εἶνε γιὰ ναύτης. Τὸ καλὸ ποῦ σου θέλω... ἀκούς;

Ἐκαμε μεταβολὴν καὶ μετ' ἀφίσαν ἐμβρόντητον... Ἡ συμβουλὴ τοῦ ἦτο ὕσως καλὴ, ἀλλὰ πῶς θὰ ἤμπορούσα πλεον νὰ τὴν ἀκολουθῶ;

Ἐρωτᾷ δεύτερον, τὰ ἴδια ἐρωτᾷ τρίτον, μετ' ἐπελῆξεν ὁ τέταρτος μετ' ἐπελῆξεν ὅτι θὰ φωνάξῃ ἀστυφύλακα.

Ὁρισμένως δὲν ἦτο καθόλου εὐκόλον. Καὶ τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἐφοβούμην τόσον τὸ νὰ εἶ, ὅσον καὶ τὸ ὅχι.

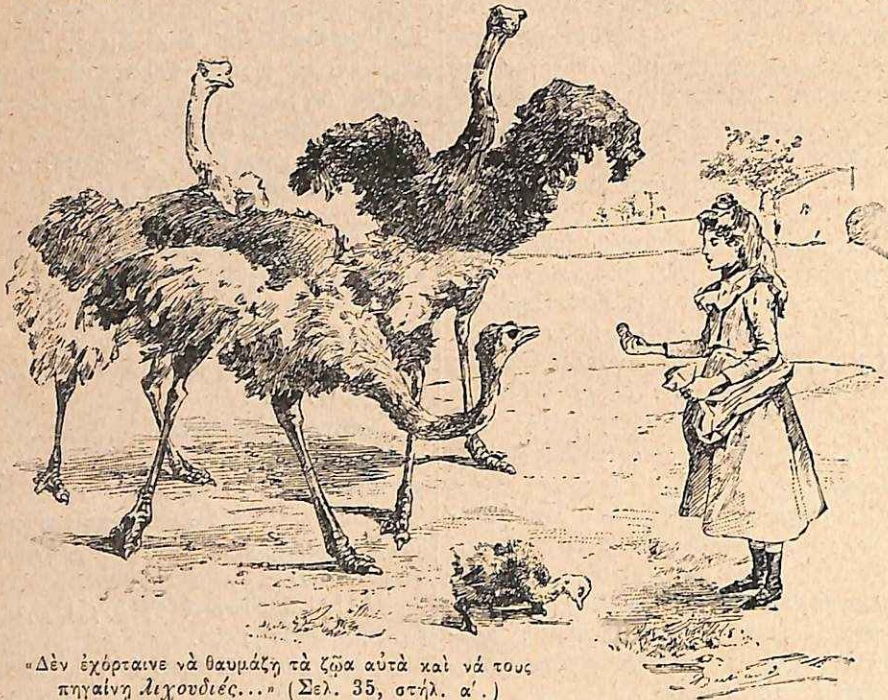
Ἐξαφνα, ἀκούω μιὰ βραχνὴ φωνὴ νὰ μου ψιθυρίζῃ ἀπὸ πίσω:

— Ἐγὼ θὰ σου τελειώσω τὴ δουλειά.

Ἦτον ἕνα παιδί ἕως δεκαοκτὼ χρόνων μετ' ἀκα

νούλα. Ἐπειδὴ οἱ Ἀγγλοι θὰ ἔλθουν νὰ πολεμήσουν τὸ Τράνσβαλ, σὲς θέλετε νὰ φύγετε καὶ νὰ μας ἀφήσετε. Μὰ πῶς; δὲν εἶσθε πλέον ἡ δευτέρα μητέρα μας, ἢ μήπως νομίζετε ὅτι θὰ φύγωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ ἐδῶ;

Ἡ Μίς ἐσιώπα, εὐρισκομένη εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν.

«Δὲν ἐχόρταινε νὰ θαυμάζῃ τὰ ζῷα αὐτὰ καὶ νὰ τους πηγαίνει λιχουδιές...» (Σελ. 35, στήλ. α΄.)

— Αὐτὸ εἶνε πάρα πολὺ! ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρηνούλα κατακόκκινη. Ποῦ ἠκούσθη, καλὴ μητέρα νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰ παιδιὰ της! . . . Δοιοὶν σὰς λέγω ὅτι εἶσθε κακὴ μητέρα! Ἀνελάβατε, καὶ ἢ ὄχι, νὰ ντικαταστήσετε τὴ μαμμὰ;

— Ναί, ἀγαπητὴ μου... δὲν ἤξευρα ὅμως.

— Ὅτι ὁ Τζὼν Μπούλ θὰ τα βάλῃ με τὸ Τράνσβαλ, συνεπλήρωσεν ὁ Γκύ.

— Καὶ ὅτι τότε ἀκριβῶς θὰ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ Πάρδεκοπ, προσέθεσεν ἡ Εἰρηνούλα. Αὐτὸ πιά κανεὶς μετὰ Χριστὸν προφήτην δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ το προῖδῃ.

— Ἐν καιρῷ πολέμου. . . ἤρχισεν ἡ Μίς.

— Μία μητέρα θὰ προτιμῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ παιδιὰ της, παρὰ νὰ μεί-

λά, εἰς τὸν σωρὸν τῶν μαξιλαριῶν, καὶ ἀρχίζῃ νὰ παίζῃ μετὰ τὸ τόπι της;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἡμερώτερος):— Σὺ εἶσαι ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ δέκα παιδιὰ, ἀνδρεῖς Ἀχιλλεὺς;

ΚΟΥΛΑ (χαριτωδῶς στρατιωτικῶς):—Μάλιστα, θεῖέ μου, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (σύρων πλησίον του, χωρὶς νὰ σηκωθῇ, ἐν τραπέζῃ, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ υπάρχουν τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαῖα):— Ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ γράψω ἕνα γράμμα. Ὡστε λοιπόν, ἐσὺ πρέπει νὰ καθίσῃς φρόνιμα. (Γράφει ὀλίγα; λέγει. Ἐξάφνα ἀναπηδᾷ, διότι τὸ τόπι ἐπρίθη μετὰ ὁρμὴν εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἀναποδογύρισε τὸ μελανοδοχεῖον): «Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγία! Πᾶσι τὸ καλαμάρη!.. Σὺ το ἔκαμες αὐτό;

ΚΟΥΛΑ (Ζωηρῶς):— Ὁχι ἐγώ... τὸ τόπι μου.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (κρούων τὸν κώδωνα καὶ φωνάζων):— Τρέξετε!.. Μῆτρο! Μόρφω! Τὸ πάτωμα ἐλέρωσε...

ΚΟΥΛΑ (ἡσύχως, τοποθετοῦσα τὰ μαξιλάρια κατ' ἄλλον τρόπον):— Ἄ, μπᾶ! μὴ φοβᾶσθε, θεῖέ μου. Τὸ μελάνι δὲν λεκιάζει. (Θέλει νὰ σκουπίσῃ τὸ πάτωμα μ' ἕνα μαξιλάρι).

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (τὴν ἀπωθεῖ):— Πήγαινε ἀπ' ἐκεῖ!.. Ὅριστε ἰδέα!.. Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι;

ΚΟΥΛΑ:— Ἀφ' οὗ δὲν θέλετε, πηγαίνω νὰ φωνάξω τοὺς ὑπηρετάς. (Ἐξέρχεται, διασταυρουμένη μετὰ τὸν Μῆτρον καὶ τὴν Μόρφω, οἱ ὁποῖοι εἰσέρχονται μετὰ λεκάνην, με βούρτσας, με σφουγγάρια).

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (ἐν ᾧ καθαρῶς τὸ πάτωμα):— Καὶ εἶνε, λέγει, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δέκα. . . Μετὰ ἄλλους λόγους, αὐτὸς δίδει τὸ καλὸν παράδειγμα εἰς τοὺς ἄλλους. . . Τὰ ἐπροκόψαμε!.. (Πρὸς τοὺς ὑπηρετάς): Φθάνει πιά, ἐκαθάρισε... Τώρα νὰ πάρετε ἀπ' ἐδῶ τὰ παιγνίδια. (Οἱ ὑπηρετὰι τὰ πέρνουν καὶ κάμνουν νὰ ἐξέλθουν.

Ὁ Ἀργυριάδης τοὺς ἀνακαλεῖ): Γὰ νὰ σας πῶ νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας νὰ μὴν πατήσῃ πειὰ τὸ πόδι του 'στὸ σαλόνι ἐκεῖνος-ἐκεῖ ὁ Ἀχιλλεὺς. (Ὁ Μῆτρος καὶ ἡ Μόρφω ἐξέρχονται).

ΚΟΥΛΑ (μετὰ τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ χωρὶς πιλίκιον κρατεῖ μεγάλην φρυγανίαν, ἀλειμμένη μετὰ βούτυρον. Προχωρεῖ μετὰ ὀκνηρὸν βῆμα, καὶ ἐν ᾧ τρώγει, ὁμιλεῖ): Σεῖς εἶσθε λοιπόν ὁ θεὸς μου Ἀργυριάδης; (Ὁμιλεῖ ἀργά, σύρουσα τὰς λέξεις, ὡς νὰ ἐδαρύνετο.)

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ:—Ναί, παιδί μου. . . Σὺ τοῦλάχιστον φαίνεσαι ἡσυχος. . . Καὶ πῶς σε λένε, μικρὲ μου;

ΚΟΥΛΑ:— Ἐμένα με λένε Γεῶργο. (Κάθηται εἰς μίαν πολυθρόναν.) Ἦλθα, γιατί πεינוῦσα. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμὰ θὰ ἔλθουν σε λιγάκι. . . Ἐμᾶς, τὰ δέκα παιδιὰ, μᾶς ἔστειλαν πρῶτα. Γὰ τὸ πρόγευμα, βέβαια. Δὲν μου λέτε, θεῖέ μου, τί ὥρα τρῶτε ἐδῶ 'στὸ σπῖτι σας;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ:—Μπᾶ! δὲν ντρέπεσαι, νὰ εἶσαι ἐτσι λαίμαργος;

ΚΟΥΛΑ (γελοῦσα βλακωδῶς):— Ἐγώ; καθόλου. . . Νά, ἐτελείωσα τὴ φρυγανιά μου. Τὶ ἄλλο θὰ φάγω;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.— Ἐννοῖα σου, παιδί μου, καὶ δὲν θὰ σε ἀρίσω νὰ πεθάνῃς τῆς πείνας. . . Κάτι θὰ βρεθῇ νὰ φᾶς, καὶ καλὸ μάλιστα. Γὰ νὰ σου πῶ. . . ἕνας φίλος μου σήμερα μοῦ ἔστειλε ἕνα λαμπρὸ παστίτσο. . . Σοῦ ἀρέσει τὸ παστίτσο;

ΚΟΥΛΑ.— Ἀκοῦς ποῦ δὲν μᾶρέσει!..

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.— Κ' ἐμένα μᾶρέσει. . . ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ φάγω, ἐξ αἰτίας τῆς ἀρρώστειας μου.

ΚΟΥΛΑ (περιχαρῆς, κροτοῦσα τὰς χεῖρας):— Τόσῳ τὸ καλλίτερο! γιατί ἐμεῖς οἱ ἄλλοι θὰ φᾶμε περισσόταρο. . . Μὰ ἐγὼ δὲν μπορῶ πιά νὰ περιμένω τὴν ὥρα τοῦ γεύματος. Πεινῶ πολὺ. . . θέλω νὰ φάγω ἀμέσως.

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ (θυμωμένος):— Τί κακοαναορεμμένα παιδιὰ! Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ ἀμερικανικὴ ἀνατροφή; . . Μῆτρο! (Κρούει τὸ κώδωνα): Μῆτρο! . . . ἔκουσάθηκα; . .

ΜΗΤΡΟΣ (τρέχων σαστισμένος):— Τί τρέχει, ἀφεντικό, τί τρέχει;

ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ.— Τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι! Πήγαινε με 'στὸ δώματιόν μου, καὶ πᾶς τῆς Μόρφως νὰ δώτῃ νὰ φάγῃ αὐτοῦ τοῦ μικροῦ φαγᾶ. (Ἐξέρχονται. Εἰσέρχεται ἡ Μόρφω καὶ παραθέτει εἰς τὴν τράπεζαν ψωμί καὶ κομπόσταν.)

ΚΟΥΛΑ (μετὰ τὴν φυσικὴν τῆς φωνήν):— Γρήγορα Μόρφω, φέρε μου ν' ἐκεῖνο τὸ παστίτσο ποῦ σας ἔστειλαν σήμερα. . . Γρήγορα! . . . Ἐσῦρεῖς τί σου εἶπα. . .

ΜΟΡΦΑ:— Τὸ παστίτσο; Ἄ μπᾶ, μπᾶ! ὅλα κι' ὅλα, κυρία Κούλα, μὰ ὅχι τὸ παστίτσο. . . εἶνε ἀκριβὸς πρᾶγμα, καὶ σὰν τὸ μάθη τὸ ἀφεντικό. . . βέβαια θὰ με μαλώσῃ γερά.

ΚΟΥΛΑ:— Μὰ δὲν θυμᾶσαι τί σου εἶπε ὁ μπαμπᾶς; «Νὰ κάμνῃς ὅ,τι θὰ σου λέγῃ ἡ κόρη μου. . . Εἶμαι πλούσιος καὶ θὰ σε ἀνταμείψω.»

ΜΟΡΦΑ:— Ἐγὼ τὸ φέρνω, μὰ. . . νίβομαι καὶ ἀπονίβομαι. . . Ὅστερα κάμετε καλὰ μετὰ τὸ ἀφεντικό (Ἐξέρχεται καὶ επιστρέφει μετὰ τὸ παστίτσο. Τὸ βάζει μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, μαζὶ μετὰ πηροῦν καὶ μαχαίρι.)

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ΄.

«Τώρα ποῦ ἐγίνα Ἱππότης, — συλλογίζεται ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης, — πρέπει νὰ κάμω μεγάλα ἀνδραγαθήματα.»

Καὶ νά, βλέπει μακριὰ κατὶ πράγματα, σὰν πελώρια χέρια, ποῦ κινούνται γοργά.

— Κύτταξε, φίλε Σάντσε, φωνάζει κύτταξε ἐκείνους τοὺς φοβεροὺς γίγαντας. ποῦ θέλουν νὰ μας φράξουν τὸ δρόμο. Θὰ πολεμήσω μαζί τους καὶ θὰ τους σκοτώσω ὅλους!

— Γίγαντες; τί γίγαντες; ἐρωτᾷ ὁ Σάντσε μετὰ γουρλωμένα μάτια.

— Νά, δὲν τους βλέπεις ἐκεῖ-πέρα, μετὰ θεόρατα χέρια, ποῦ καθένα εἶνε μακρὺ δέκα ὀργυῖες; . .

— Καλὲ ποῦ γίγαντες! ἀπαντᾷ ὁ Σάντσε αὐτοῖς δὲν εἶνε γίγαντες· εἶνε ἀνεμόμυλοι, καὶ αὐτὰ ποῦ σου φαίνονται σὰ χέρια, εἶνε τὰ πτερὰ των. . .

— Εἶνε γίγαντες, σοῦ λέγω! καὶ θὰ τους διορθώσω ἐγὼ καθὼς τους ἀξίζει. Ἄσε νὰ ἰδῇς!

Τότε ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης κεντᾷ τὸν Ἀχαμνώντα, καὶ ὁρμᾷ ἐναντίον τῶν γιγάντων — Μὴ φεύγετε, ἀνάνδρτοι, δειλοὶ! τοὺς φωνάζει· σταθθετε καὶ σας ἔφαγα!

Καὶ μετὰ τὸ δόρυ του τρυπᾷ τὸ πτερὸν ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀνεμομύλους, ὁποῖος, καθὼς γυρνᾷ, πέρνει σβάρνα καὶ τὸ ἄλογο καὶ τὸν καβαλάρη, καὶ τοὺς ρίχνει εἰκοσι βήματα μακριὰ, σὲ κακὴ κατάστασι καὶ τοὺς δύο.

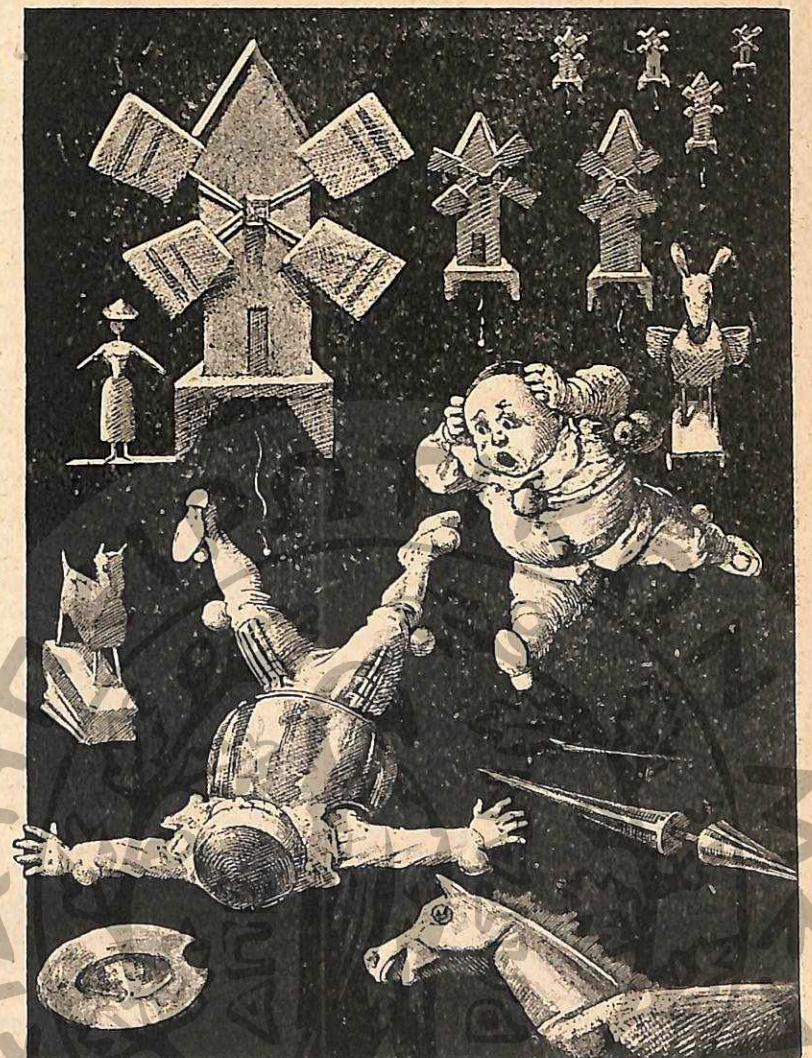
— Χριστὲ καὶ Παναγία! φωνάζει ὁ κακομοῖρης ὁ Σάντσε, καὶ πηδᾷ ἀπὸ τὸ γαῖδουράκι του καὶ τρέχει εἰς τὸν Ἱππότην.

— Μὰ δὲν σου εἶπα, χριστιανέ μου, πῶς εἶνε ἀνεμόμυλοι; τοῦ λέγει, ἐν ᾧ τον βοηθεῖ γὰ νὰ σηκωθῇ.

— Κ' ἐγὼ σου λέγω ὅτι εἶνε γίγαντες· ἀλλὰ μόνον ποῦ με εἶδαν, εὐθὺς ἐγιναν ἀνεμόμυλοι! ἀπαντᾷ ὁ Φασουλάκης Δὸν-Κιχώτης.

Καὶ κούτσα-κούτσα σηκώνεται, καὶ μετὰ πολλὴν κόπον καβαλικεύει πάλιν τὸν Ἀχαμνώντα.

[Ἡ συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια).

Περιττόν νά εἰπωμεν, ὅτι ὁ Μάξ Οὐμπέρ καί ὁ Τζὼν Κόρτ ἀφῆκαν ἀμέσως τὰς ρίζας τοῦ δένδρου των καί ἐτρεξάν πλησίον τοῦ Πορτογάλου καί τοῦ Κάμη.

Μόλις εἶχε παρέλθῃ ἡ δεκάτη καί ἡ μίση. Σκότος βαθὺ ἐκάλυπτε τὴν πεδιάδα κατὰ τὰ τρία τέταρτα τῆς περιμέτρου τῆς, πρὸς βορρᾶν, πρὸς ἀνατολὰς καί πρὸς δυσμὰς. Μόνον τὸ νότιον μέρος ἐφωτίζετο ἀπὸ τὰ κινούμενα ρῶτα, ζωρότατα τώρα κατὰ τὴν ἐντασιν καί ἄνω τῶν πεντήκοντα κατὰ τὸν ἀριθμὸν!

—Θὰ εἶνε συνάροισις ἰθαγενῶν, εἶπεν ὁ Οὐρδαξ. Πολὺ πιθανὸν μάλιστα νά εἶνε Βουδγοί, ἀπὸ αὐτοὺς που συγχάζουν εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Κόγγου καί τοῦ Οὐμπάγκη.

—Αὐτὰ τὰ ρῶτα, προσέθηκεν ὁ Κάμης, βεβαίως δὲν ἀναφαν μοναχὰ των! . . .

—Καί θὰ ὑπάρχουν χέρια βέβαια ποὺ τὰ κρατοῦν καί τὰ μετακινοῦν, παρετήρησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

—'Αλλὰ τὰ χέρια αὐτὰ, εἶπεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, πρέπει νά νήκουν εἰς ὤμους, καί οἱ ὦμοι εἰς σώματα καί ὅμως ἀπὸ τὰ σώματα αὐτὰ δὲν βλέπομεν οὔτε ἓνα μέσα εἰς τόσην φωταψίναν...

—Φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε πάρα μέσα εἰς τὸ δάσος, καί θὰ σκεπάζωνται ἀπὸ τὰ δένδρα, παρετήρησεν ὁ Κάμης.

—Καί βεβαίως, ὑπέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ, ὁ ὄμιλος δὲν φαίνεται νά περιπατῇ ἀπέξω, τριγύρω ἀπὸ τὸ δάσος. 'Οχι, νὰ μὲν τὰ ρῶτα ἀπομακρύνονται δεξιῶ καί ἀριστερῶ, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιστρέφουν εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον.

—'Οπου θὰ εἶνε τὸ στρατόπεδον τῶν ἰθαγενῶν αὐτῶν, ἐδεβαίωσεν ὁ ὁδηγός.

—'Η γνώμη σου; . . . ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν Οὐρδαξ.

—Εἶνε ὅτι θὰ μας ἐπιτελοῦν, ἀπεκρίθη ὁ Πορτογάλος, καί ὅτι πρέπει ἀμέσως νά πάρωμεν τὰ μέτρα μας.

—'Αλλὰ διατὶ τάχα δὲν μας ἐπετέθησαν πρὶν φανερωθῶν;

—Οἱ μαῦροι δὲν εἶνε σὰν τοὺς λευκοὺς, εἶπεν ὁ Οὐρδαξ. 'Αλλὰ καί ἂν ἐφανερώθησαν, δὲν εἶνε ὀλιγώτερον ἐπιφοβοὶ διὰ τοῦ ἀριθμοῦ καί τῶν ἀγρίων των ἐνστικτων.

—Πάνθηρες, τοὺς ὁποίους οἱ ἱεραπόστολοι μας θὰ κοπιάσουν πάρα πολὺ διὰ νά μεταβάλουν εἰς ἀρνία, ὑπέλαθεν ὁ Μάξ Οὐμπέρ.

—'Ας ἐτοιμασθῶμεν! εἶπεν ὁ Οὐρδαξ.

Ναί, ἔπρεπε νά ἐτοιμασθῶν πρὸς ἀμυναν καί νά μυνθῶν μέχρι θανάτου, διότι καμμίαν εὐσπλαγγίαν δὲν εἶχαν νά ἐλπίσουν ἀπὸ τὰς φυλάς αὐτὰς τοῦ Οὐμπάγκη. Δυσκόλως εἰμπορεῖ νά φαντασθῇ κανεὶς μέχρι ποίου βαθμοῦ εἶνε σκληραί

καί οἱ ἀγριώτεροι λαοὶ τῆς Αὐστραλίας, τῶν Ἑβρίδων, τῆς Νέας Γουινέας, δὲν θὰ ὑφίσταντο πρὸς αὐτὰς τὴν σύγκρισιν. Εἰς τὸ κέντρον τῆς χώρας μόνον χωρία καννιβάλων ὑπάρχουν, καί οἱ ἱεραπόστολοι, οἱ ὅποιοι ἀψηροῦν τὸν φοβερώτερον τῶν θανάτων, δὲν το ἀγνοοῦν. Εὐλόγως θὰ ὑπεβίβαζε κανεὶς εἰς τὴν τάξιν τῶν ζῶων τοὺς μαῦρους αὐτοὺς, τὰ ἀνθρωπόμορφα θηρία τῆς παρὰ τὸν ἰσημερινὸν Ἀφρικῆς, ὅπου ἡ ἀδυναμία εἶνε ἐγκλημα, ὅπου ἡ δύναμις εἶνε τὸ πᾶν. Τῶντιναι δέ, καί εἰς τὴν ἀνδρικὴν ἀκόμη ἡλικίαν, πολλοὶ τῶν ἰθαγενῶν τούτων δὲν ἔχουν τὰς πρώτας γνώσεις παιδίου ἐξαετοῦς!

Εἶνε ἀκόμη βέβαιον καί ἀποδεξιγμένον, —διότι οἱ ἱεραπόστολοι πολλὰκις ὑπῆρξαν μάρτυρες τοιούτων ἀπαισίων σκηνῶν, — ὅτι αἱ ἀνθρώπινοι θυσίαι εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὰς χώρας ταύτας. Σφάζουν τοὺς δούλους ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν κυρίων των, καί ἡ κεφαλὴ τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, καρφωμένη εἰς κλάδον λυγίζοντο, ἐκσπενδονίζεται μακρὰν μόλις τὴν ἀποκόψῃ ὁ ἱερεὺς τῶν εἰδώλων. Τὰ δὲ παιδιά, καθὼς εἴπαμεν, ἀπὸ δέκα ἔως δεκάξι ἐτάων, χρησιμεύουν ὡς τροφή κατὰ τὰς ἐορτάς, καί πολλοὶ τῶν ἀρχηγῶν τρέφονται ἀποκλειστικῶς μετὰ τὴν τρυφερὰν αὐτὴν σάρκα.

Ἐκτὸς τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἀνθρωποφιλίας, οἱ μαῦροι οὗτοι ἔχουν καί τὸ ἐνστικτον τῆς λεηλασίας. Αὐτὸ τοὺς ἐξώθει συχνὰ εἰς μεγάλα διαστήματα, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῶν κερδανίων, τὰ ὅποια κτυποῦν, σφάζουν, διαρπάζουν καί καταστρέφουν. Βεβαίως εἶνε ἀτελέστερον ὠπλισμένοι ἀπὸ τοὺς ἐμπόρους καί τοὺς συνοδοὺς των ἀλλ' ἔχουν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀριθμοῦ, καί αἱ ὀλίγαι ἐκατοντάδες τῶν ἀγροφύων νικῶνται πάντοτε ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν ἰθαγενῶν. Οἱ ὁδηγοὶ τοῦ γνωρίζουν καλῶς.

Ὅθεν προσέχουν πολὺ νὰ μὴ πλησιάσουν εἰς τὰ χωρία αὐτὰ — Γκομπὲ Δάρα, Καλανὰ Τάιμο, καί ἄλλα μεταξὺ τοῦ Ἀουκαδεπέ καί τοῦ Βαχάρ-ἐλ-Ἀδιὰδ, — ὅπου δὲν εἰσεχώρησαν ἀκόμη ἱεραπόστολοι, ἀλλ' ὅπου μίαν ἡμέραν θὰ εἰσχωρήσουν. Διότι οὐδεὶς φόβος τοὺς ἀναχαίττει, ὅσαςκι πρόκειται νά ποσπάσουν ἀθῶως ἀποφρεῖς ἀπὸ τὸν θάνατον, καί νὰ ἐξανθρωπίσουν τὰς ἀγρίας αὐτάς φυλάς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἔως τώρα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκδρομῆς, ὁ πορτογάλος Οὐρδαξ εἶχε τὴν καλοτυχίαν νάποφύγῃ πᾶσαν δυσάρεστον συνάντησιν μετὰ ἰθαγενεῖς. Ὁ Κάμης εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἐπίδεξιως ἀπὸ τὰ κινδυνώδη κέντρα τῆς χώρας, ἠλπίζαν δὲ ὅτι καί ἡ ἐπιστροφή θὰ γίνετο ὑπὸ ὅρους τελείας ἀσφαλείας. Παρακάμπτοντες τὸ δάσος ἐκεῖνο ἐκ δυσμῶν, θὰ ἐφθάναν εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Οὐμπάγκη, καί θὰ ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των παροχθίως

μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ τούτου, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Κόγγου. Ἀπὸ τοῦ Οὐμπάγκη καί πέραν, ἡ χώρα συγχνάζεται ὑπὸ ἐμπόρων καί ὑπὸ ἱεραποστόλων, ὑπῆρχε δὲ ὀλιγώτερος φόβος νά συναντήσουν ἐδῶ νομαδικὰς φυλάς, τὰς ὁποίας ἡ γαλλικὴ, ἡ ἀγγλικὴ, ἡ πορτογαλικὴ καί ἡ γερμανικὴ ὑπεροχὴ ἐκδιώκει ὀλίγον κατ' ὀλίγον πρὸς τὰς ἀπωτάτας χώρας τοῦ Δάρφουρ.

'Αλλ' ἰδοὺ ὅτι, τώρα, ἐν ᾧ ὀλίγαι ἡμέραι πορείας τὸ ἐχώριζαν ἀπὸ τὸν ποταμόν, τὸ κερδάνιον ἐκινδύνευεν ἵσως νά προσβληθῇ ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀγρίων, καί νὰ ὑποκύψῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν θὰ κατεστρέφετο χωρὶς ἀντίστασιν, καί εἰς τὴν φωνὴν τοῦ Οὐρδαξ, οἱ σύντροφοὶ του ἔλαβαν ὅλα τὰ μέτρα διὰ νά διοργανώσουν τὴν ἀμυναν.

Χωρὶς νὰ χάσουν στιγμήν, ὁ Οὐρδαξ, ὁ ὁδηγός, ὁ Τζὼν Κόρτ καί ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἐπῆραν τὰς καραμβίνας εἰς τὸ χέρι, ἔβαλαν τὰ ρεβόλβερ εἰς τὴν ζώνην καί ἐγέμισαν τὰς φυσίγγιοθῆκας των. Τὰ ἀμάξιον περιεῖχεν ἀκόμη μερικὰ τυφέκια καί πιστόλια, τὰ ὅποια ἐνεπιστεύθησαν εἰς τινὰς ἐκ τῶν ἀγροφύων, τῶν ὁποίων ἐγνώριζαν τὴν δεξιότητα καί ἀφοσίωσιν.

Συγχρόνως ὁ Οὐρδαξ διέταξε τοὺς ἀνθρώπους του νά τοποθετηθοῦν περὶ τῶν μεγάλων ταμαρινοδένδρων, διὰ νά προσφυλάσσωνται κάλλιον ἀπὸ τὰ βέλη, τῶν ἰσπίων ἢ δηλητηριασμένην αἰχμὴν προξενεῖ πληγὰς θανατηφόρους.

Ἐστάθηναν καὶ ἐπερίμεναν. . . Οὐδεὶς ὁρῦθος διέσχισε τὸ διάστημα. Ἡ ὁρδὴ τῶν μαῦρων, φαίνεται, δὲν θὰ εἶχεν ἐξελεθῇ ἀκόμη ἀπὸ τὸ δάσος. Τὰ ρῶτα ἔλαμπον ἀκαταπαύστως, καί κάπου-κάπου διέχυον λάμψεις ζωηρὰς ἐν τῷ μέσῳ καπνοῦ υποκιτρίνου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Ξανοίξαν τὰ ματάκια του καὶ ἀρχίνησε νὰ νοιώνῃ τὸ λατρετὸν παιδί. Τώρα ἐσχνὰ τὰ κλάμματα, τὴ γλῶσσα του τὴ μόννη ποῦ ὡς τώρα κελαῖδεῖ.

Κι' ἀνοίγει τὰ χεῖλάκια του, τὸ πρῶτο του σκορπίζει χαμόγελο γλυκὺ—

Τὸ δῶρο που ὁ Παῖστης μας ἔς τὸν ἀνθρωπο χαρίζει ὅταν τον στελῇ ἐδῶ.

Τὶ δῶρο! Κρύβει μέσα του μίαν ἄκρη Παραδείσου καὶ κάτω ἐδῶ ἔστῃ γῆ. Γιὰ μᾶς χαρὰς ἀπόκρυφης εἶνε αὐτὸ, θυμήσου, ἀτέλειωτη πηγὴ.

[Ἀπὸ τὴ «Τραγῳδία τῆς Κόρης» μου.]

ΦΑΚ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητὴς (κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Νέου Ἔτους):—Σοῦ εὐχομαι, Τοτό, καλὰ μυαλά. Ὁ Τοτός (εὐγενέστατα):—Ἐπίσης, κύριε καθηγητά.

*Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

—Πόσο ἀξίζω ἐγὼ γιὰ σένα, μαμάκα;
—Ὅσο πῆς! χιλίες χιλιάδες!
—Ἐ, ἀπ' ὅλες αὐτὰς τὰς χιλιάδας, μπορεῖς νὰ μου δώσης τώρα μία... δραχμὴ!

*Ἐστὴν ὑπὸ Μ. Α. Μερκάτη

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ
ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Καθὼς βλέπετε εἰς τὴν δὴλῶσιν τῆς α' σελίδος, ἀπεφασίσα νὰ παρατείνω τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.

Πολλοὶ τῶν Διαγωνιζομένων με παρεκάλεσαν θερμῶτα νὰ δώσω αὐτὴν τὴν παράτασιν, μεταξὺ δὲ αὐτῶν καί ἡ Κελαϊδίστρα, ἡ ὁποία ἰδοὺ τί μου γράφει:

«Ἄχ, Διάπλασις μου, τί κακὸ εἶνε αὐτὸ, πῶς περνοῦν αἱ ἡμέραι! Ἐβραχεν ἡ λῆξις τῆς προθεσμίας τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Ξεσπαθώματος, καί... καί... δὲν θέλω οὔτε νὰ το σκεφθῶ, ἀλλὰ φοβοῦμαι, ὅτι δὲν θὰ προφθάσω νὰ κάμω πολλὰ ἀκόμη ξεσπαθώματα. Ἐ, λέει, καί νὰ ἐδίδες καμμίαν παράτασιν! Ἄχ, ψυχὴ μου, τί ὠραία τὸ ἐστὶν... Νὰ ἴδῃς ποῦ θὰ σοὺ το προτείνω καί ἄλλοι καί θὰ με θυμώθῃς. Δὲν ἔχω καιρὸν διὰ περισσώτερα. Ὁ Θεὸς βοηθός!»

Ἦτο δυνατόν νὰντισταθῶ εἰς: τόσας θερμὰς παρακλήσεις; Καί διὰ πρᾶγμα, τὸ ὅποιον εἰς ὅλους συμφέρει καί τὸ ὅποιον κανένα δὲν ζημιώνει; Ὅχι, βέβαια! Δίδω λοιπὸν τὴν παράτασιν, καί... ὁ Θεὸς βοηθός. Ἐχετε ἀκόμη ἐνάμιση μῆνα ἐμπρὸς σας διὰ νὰ ἐνεργήσετε, ναυτήσετε τὰ ξεσπαθώματα σας καί... τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιτυχίας σας. Καί ἐκεῖνοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι δὲν ἠμποροῦσαν νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν ὠραῖον Διαγωνισμόν, τώρα, ἂν θέλουν, θὰ ἠμπορέσουν. Ἐμπρός! Ἄλλὰ προσέξατε καλὰ καί εἰς τὸ δεύτερον μέρος τῆς Δηλώσεως: Ἡ προθεσμία αὕτη εἶνε πλέον ἡ τελευταία, ὁριστικὴ καὶ ἀμετακλήτως. Καμμίαν ἄλλην παράτασιν δὲν θὰ δώσω ὅσον καὶ ἂν με παρεκάλουν νὰ χαλᾷ ὁ κόσμος, ποῦ λένε... Καί ὁρίσμενως εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ δημοσιεύσω τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Ξεσπαθώματος, καθὼς καί τὴν Κλήρωσιν τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐδημοσίευσαν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Ἀετὲ τῶν Χριστιανῶν Ὁρέων (Φ. Φ.) σοῦ ἐγχαίρω τὸ ψευδώνυμόν σου, καί σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐχέτηες.

Φίλε Β. Π. εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον σοῦ ἐνέκρινον ἐξ ἄλλης σοῦ ἐπιστολῆς τὸ ψευδώνυμον Στρούμπερ. Ἄλλα μὴ γράφεις πάλιν καὶ ζητεῖς ἄλλα ψευδώνυμα. Πῶς συμβαίνει αὐτό;

Ροδίε Δόκιμη (Ι. Κ.) παλαιὰ μου φίλε, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγχαίρω. [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν, τὴν πατριωτικωτάτην ἐπιστολήν.

Καί μία μικρὰ συναγαστροφή, τὴν ὁποίαν ἔδωσαν ὁ Ἀγγελὸς τῆς Ἀγάπης καί ἡ Ταίγγα-ρέλλα διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς γυναικείας των πόσον ὠραία θὰ ἦτο! Φαντασθῆτε ὅτι παρευρέθησαν εἰς αὐτὴν διὰ συνδρομῆς καὶ συνδρομητρίαι, — διότι διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ἐγνωρίσθησαν οἱ ἐορτάζοντες, — καί ὅτι ἐτραγοῦντο ὠραϊότατα, ποῖος νομίζετε;... ὁ Γλυκύλαος Ὁρος! Καί τοῦ χρόνου.

Μεγάλην χαρὰν μοῦ ἐπροξένησεν ἡ ἐπιστολή σου, Ψάνα-Λούλα. Μὰ διατὶ ἔκαμες νὰ μου

γράψῃς τόσον καιρὸν; Ἐστειλα ὅ,τι ἐχέτηες, καί σοῦ εὐχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Ξεσπαθώμα, τώρα μετὰ τὴν παράτασιν τῆς προθεσμίας.

Ἀγλαδὴ, Ἀγνὸ Μεγεξεδάκι, μοῦ ζητεῖς νὰ παραβῶ τὸν Κανονισμόν. Καί ἂν ἐγὼ, ἡ ὁποία τὸν συντάξα, κάμω ἀρχὴν νὰ τον παραβῶ, με ποῖον δικαίωμα θάπαιτὼ ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ τον τηροῦν; Βλέπετε λοιπὸν ὅτι μοῦ ζητεῖς ἀδύνατα.

«Τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς» μοῦ γράφει σήμερον ἡ Σιωπηλὴ Νύξ. «Τὰ ἔα τοῦ 1902 εἶνε λαμπρότατα... Τί χαρὰ! τοῦ χρόνου Εἰκοσιπενταετηρίς!... Ἄ, φέτος θὰ σοὺ στεῖλω τὴν συνδρομήν μου ἀπὸ τὸν Αὐγουστον... Δὲν βλέπω τὴν ὥραν... Καί οὕτω καθέως. Νὰ ἓνα γράμμα, ποῦ μόλις τὸ ἀνοίξῃ, ἀνέβῃ ἡ θερμότητά σου γράφει μου... Ἀλλὰ καί τὸ ἄλλο τῆς, ποῦ ἔλαβα ὕστερα, ἐπίσης θερμὸν καί ὠραῖον [ΕΕ].

Ἰδοὺ τώρα ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Χαμένης Εὐτυχίας [ΕΕ]: «Προχθὲς ὁ μπαμπᾶς μου διδάσκει τὸν Κατάλογον τῶν Δώρων σου καί ἐξεπλήρωσεν πολὺ με τοὺς ἀριθμούς. —Μὰ πόσοι συνδρομητρίαι εἶσθε; μ' ἐρωτᾷ. —Ὁ, χιλιάδες! τοὺ ἀποκρίνομαι. —Ἀπορῶ πῶς διεδόθη τόσον πολὺ τὸ παιδικὸν αὐτὸ φύλλον, μοῦ εἶπεν. — Ἀπὸ ἐμᾶς τὰ παιδιά! τοῦ ἀπεκρίθην ὑπερβῶναι; διὰ τὰ δέλωκα. — Εἶδες, μπαμπᾶ, τί κάμνει ἡ ἀγάπη; τοῦ λέγει ὁ μικρὸς Γεώργιος: εἰμὲθε τόσα καί τόσα παιδιά... εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πηγαίνει ἡ Διάπλασις. Πολὺ ὠραία!

Δὲν ἡξέρω ἀκόμη, Ματαρινογάγε, ποῖος θὰ γράψῃ τὴν κρίσιν τῆς Δωδεκάτης Κυριακῆς. Ἄ, καλὰ ποῦ μου θυμήσας καί τὰ «Ζωντανὰ Διλήμματα». Πολὺ γρήγορα θὰ σαι μάθω αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιγνίδι, διότι καί ἄλλοι μοῦ το ἐχέτησαν.

Κλάματα ἡ Καταρομάλλω, ποῦ δὲν ἐβραβεύθῃ εἰς τοὺς τελευταίους Διαγωνισμούς, κλάματα, κακὸ, μὴν ἐρωτᾷτε!... Ἀκούτε νὰ εἶνε τρία χρόνια συνδρομητρίαι μου καί νὰ μὴ βραβευθῇ ἀκόμη;... Ἀμὲ ἄλλοι, Καταρομάλλω μου, ποῦ εἶνε τέσσαρα καί πέντε καί ἕξ, καί δὲν ἐβραβεύθησαν ἀκόμη; Ἐχεις καιρὸν, ἔπειτα εἰσαι ἀκόμη τόσον μικρὴ... Ὁ ἄφρο, ὑπομονὴ καί ἐπιμονή. Δὲν τα εἶπαμεν;

Καί μία ἄλλη ἄπορος συνδρομητρία μου ἐκ Λαρίσης, ἐγγραφεῖσα πέρυσιν δι' ἐισφορὰς, με παρακαλεῖ διὰ τῆς Γλυκείας Καρδίας, νὰ τὴν συστήσω καί φέτος εἰς τὴν γενναιωδέωσαν ἐκωνδὸς πλουσίου καί ευγενοῦς τὰ αἰσθητὰ φίλου μου. Ὁ, εἶμαι βεβαία ὅτι αὕτη ἡ παράκλησις θὰ εἰσακουσθῇ.

Ἐγὼ ὑπ' ὅψει μου τρεῖς ἐπιστολάς σου, ἄρα τῆς Κερκύρας [ΕΕΕΕ] καί σοῦ ἀπαντᾷ δι' ὀλίγων: Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σε συγκαταλέγω μεταξὺ τῶν καλλιτέρων φίλων μου, ἀπ' οὗ εἶσαι ἐκ τῶν καλλιτέρων; Ἀποδέεις αἱ ἐπιστολαὶ ποῦ μου γράφεις, αἱ ἐργασίαι που κάμνεις, καί ὅλα τὰ λοιπὰ. Ὅσον διὰ τὰ κοινὰ ψευδώνυμα, δὲν καταγρήθησαν διὰ τοῖς ἐχόντες τοιαῦτα παρεξερρήσαν (Θεὸς φυλάξοι!) ἀλλὰ μόνον διότι μοῦ ἐδίδαν πολὺν κόπον. Ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι, βλέπετε, καί νὰ ἔχω ὑπ' ὅψει μου ὅλους αὐτοὺς τοὺς συνδρομητοὺς! Ἀγαπητὴ μου Ἰουδὴ Φέρρον, σε παρακαλῶ νὰ ἐκλέγῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Γρηγόριος Ξενοπούλος (Φαίδων) εὐχαρίστει ἀπὸ καρδίας ὅσους ἐκ τῶν φίλων μου τὸν συνεχάρησαν ἐπὶ τῇ δυναμικῇ του ἐορτῇ με κάρτας, μ' ἐπισκεπτήρια καί μ' ἐπιστολάς, καί τοὺς διαβεβαίω ὅτι θὰ φυλάξῃ ὡς κειμήλια τὰ πολυτίμα ταῦτα δειγμάτια τῆς ἀγάπης των.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, πληροφορεῖ ὅσους τον ἠρώτησαν, ὅτι ἡ Β' Σεῖρὰ τῶν «Διηγημάτων» ποῦ δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη, ἄλλ' ὅτι τώρα ἐτοιμάζεται. Ἐπειδὴ αὕτη θὰ εἶνε ἡ τελευταία,

ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἐπιμεληθῇ ἰδιαίτερως, ὥστε νὰ προσφέρῃ κατὰ τὴν τελευταίαν εἰς τοὺς πολυλήθεῖς τοὺς συνδρομητὰς καί δι' αὐτὴν ἡ ἐκδοσις θάρρησθ ὀλίγον. Ὑπάρχει λοιπὸν ἀκόμη καιρὸς νὰ ἐγγραφῶν ὅσοι ἠμέλεισαν νὰ το κάμουν ἔως τώρα, στελλόντες φρ. 3 διὰ τὴν Β' Σεῖραν, ἢ φράγκα 6 καί διὰ τὰς δύο.

Ἐγχαίρουν τὰ ψευδώνυμα των, δέχομαι μετὰ χαρὰς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καί εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μικρὰν Βιολίστριαν (Μ. Π. αὐτὸ ἐξέλεξα, διότι εἶδα ὅτι ἀγαπᾷς τὸ βιολιόν, δὲν εἶνε ἀργὰ νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων, ἀπ' οὗ αἱ λύσεις τοῦ πρώτου φύλλον εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Μαρτίου.) Φίλιν τῶν Μουσῶν (Κ. Κ. ἡ ὠραία σου ἐπιστολὴ [ΕΕ] μαρτυρεῖ ὅτι σοῦ ἐταίριζεν αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον εὐχομαι νὰ πραγματοποιηθῶν καί τὰ δύο δυνείρα σου.) Ἐσπερινοῦλα (Β. Α. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς, ἀπ' οὗ το εἶχε γρήψῃ καί πρῶτον ἡ πρῶταις σου εἰς τὸ προσεχές.) Ἀνατέλλουσα Ἀστέρη (Ν. Σ. καί ἐν εὐσημίον [ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν καί εὐανάνωστον ἐπιστολήν. Ἐλπίζω ὅτι γρήγορα θὰ μεσουρανήσῃς εἰς τὸν οὐρανόν μας.) Τόξον τοῦ Φοῖβου (Δ. Σ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὠραϊότερον ἐξ ὅσων ἐπρότεινες πολὺ δὲ εὐχάριστον ἂν μοῦ γράψῃς συχνὰ [ΕΕ] διὰ τὴν εὐγλωττον ἐπιστολήν.) Μικρὸν Ἰθακήσιον (Γ. Δ. αὐτὸ ἐξέλεξα: χαίρω ποῦ σου ἤρσαν τόσον τὰ διηγήματα μου.) Βραχυλόγοι (Ι. Κ. καί ἡ ἐπιστολὴ σου ἦτο βραχυλόγος: ὀλίγα λόγια ἀλλὰ ὠραία καὶ οὐσιώδη) εὐγε! Μεταεσκόλληκα (Α. Δ. τὸ προτιμῶμεν δὲν μοῦ ἐφάνη κατάλληλον διὰ τὸν κύκλον μας: εὐχομαι καὶ ἐγὼ ἡ φίλιὰ μας νὰ διαρκέσῃ πολὺ, πολὺ.) Κλάδον Ἐλαιας (Α. Γ. ἐλπίζω ὅτι καί σὺ αὐτὸ προτιμᾷς, τὸ ἐργητικώτατον.) Ναύαρχον τοῦ Πρακτικῶ (Δ. Ο. μόνον αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον.) Θεσσαλικὸν Ἰάκινθον (Δ. Χ. χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ!) Μονοκλήν Ψυχὴν (Σ. Α. Π. σοῦ ἔστειλα γάρτην τῶν Δύσεων.) Ζήτην Ἑλλάδα (Φ. Γ. Β. πολὺ ὠραῖον ψευδώνυμον!) Πλάσινον (Κ. Κ. αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα.) Ἀνθος τῆς Κερκύρας (Ν. Α. ἔστειλα γάρτην Δύσεων καί Μικρὰ Μυστικὰ) Κεράτιον Κόλπον (Κ. Β. εἶμαι βεβαία ὅτι αὐτὸ προτιμᾷς: εἶχε καί ἔχει ἀκόμη καιρὸν νὰ μοῦ στελῇς τὰς λύσεις.) καί Ἰδακίην Γλυκύτητα (Ν. Σ. εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου νὰ ἐκλέγ

παραδίδεται και μαθήματα κανονίζονται — τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν ἀντασπάζεται τὸ Λευκὸν Κρίνον — ἡ Γλυκεῖα Καρδία ἀσπάζεται τὴν Ἀηδόνα τῆς Ἑρήμου, τὸ Στήριγμα Μητρὸς καὶ Μεγεξεδένιο Μπουκετάκι, καὶ ἀναμένει ἐπιστολὴν τῶν — οἱ Διχηρόροι τῆς Νεολαίας, κατηργηθέντων τῶν κοινῶν ψευδώνυμων, πληροποῦν τοὺς φίλους μας, τοὺς ὁποῖους ἀσπάζονται, ὅτι εἶνε : ἡ Αἰδρα τῆς Κερκύρας (Κέρκυρα), ἡ Λιονοσκαπὴς Δίρρη καὶ ἡ Βοσκοπούλα τῆς Δίρφης (Χαλκίς) — ὁ Σκληρὸς Βράχος συγκαίρει τὴν Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα καὶ τὸν Ναυτοπαῖδα διὰ τοὺς ὁμοίους στίχους τῶν Μ. Μυστικῶν τῶν.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νινταλ-λάξουν : ὁ Σκληρὸς Βράχος μετὰ τὴν Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλαν, Ζίξ. Ζαχ καὶ Καταρομάλ-λαν — ἡ Ἀνέλιπτος Χαρά μετὰ τὴν Ἑμε-ράλδαν καὶ Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων — τὸ Ἀταβύριον Ρόδου μετὰ τὴν Ἀδραν τῆς Κερ-κύρας, Χιακὴν Μαργαρίταν καὶ Σπαρτιάτι-δα Χειλιδά — τὸ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὴν Γλυκὴν Σελήνην καὶ Ἄνθος τῆς Ἑλίου — ἡ Ἀκτινοβολοῦσα Σελήνη μετὰ τὴν Μαρίδαν τῆς Καρύστου (τὴν ὅποιαν γνωρίζει) — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Νεολαίαν τῶν Παρισίων, Μελαχροινὴν τῆς Ἀνδρῶν καὶ Κελαϊδίστραν — ὁ Ἑλικὸν μετὰ τὴν Ζουλέικαν, Ἀγγελὸν τῆς Ἀγάπης καὶ Περθούσαν Καρδίαν — ὁ Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου μετὰ τὸν Προσωπιδόφρον Ἰππότην, Ἀρσοῦπερον Ἀλκυόνα καὶ Χωλὸν Διάβολον — ἡ Κόρη τοῦ Στυμφιδῶτος μετὰ τὸν Κύκνειον Ἄ-σμα, Γλυκεῖαν Καρδίαν καὶ Φιλόμουσον Νε-αίδα (ὅσοι θέλουν, μετὰ τὰ δνόματά των) — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὸν Ζιζάνιον Γυμνασίον, Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Ἄστρον τοῦ Αἰγαίου — ἡ Ὀνειροπόλος Ψυχὴ μετὰ τὸν Κωνητὸν τῶν Αἰγῶνων, Νοσταλγὸν Ἑλληνα καὶ Ἀγγε-λὸν Ἀγγερινόν — ἡ Ὑπερήφανη Ἑλληνίς μετὰ τὴν Σοφὴν Πηνελόπην καὶ Νεαρὰν Ὑ-παρίαν — ἡ Τράτα τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὸν Κό-κινον Καπελάκι καὶ Κόκκινον Ἐφοχὴν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Μαρίδαν τοῦ Εὐρίπου (ἔστειλα ὅτι ἐξήγησες, εὐχαριστῶ διὰ τὰς διηγετικὰς ἐνεργεσίας, ἐγκρίνω μετὰ χα-ρᾶς τὸ ψευδώνυμον τοῦ ἀδελφοῦ σου.) Πατα-ροῦ Παρόντα (ὁ κ. Παπαδόπουλος σοῦ ἀπαν-τᾷ ἰδιαιτέρως.) Νέον Ναῦτην (εὐχομαι νὰ γί-νῃ ἐντελὴς καλὰ καὶ νὰ μου γράψῃς νὰ χαρῶ.) Ἀρσοῦσαν τῆς Ὀσσης (ἔστειλα) καὶ πού νὰ τὸν εἶδω τὸν Ἀνανίαν, διὰ νὰ τοῦ εἶπω νὰ μὴ κλαίῃ διότι γίνεταί ἀσχημὸς ; δὲν ἔμεινες ὅτι λείπει ;) Κρόταλον, Γλυκύλαλον Ὅρον (ἔση-κώδης ἀπὸ τὸ κρεβᾶτι ; φαίνεται ὅτι ἀρρωστή-σας ἀπὸ τὸ πολὺ τραγοῦδι...) Τσιγγαρέλλαν, Παιδικὴν Χαράν καὶ Ἑλληνικὴν Ἑδαφος (ἂ, πάει πᾶν τὸ κοινὰ ψευδώνυμα κατηργήθη-σαν) Ἐξόριστον Ναπολέοντα (πραγματικῶς, πολλὰ παλαιὰ ψευδώνυμα ἀνεφάνησαν, φέτος, διότι πολλοὶ φίλοι μου μ' ἐνθυμήθησαν καὶ πάλιν ὁρθῶς συμπεραίνειν ὅτι ἡ ἐφετερινὴ Ἀλλη-λογραφία θὰ εἶνε ζωηροτάτη) Μ. Δ. Μερκά-την (τὸ Π. Πνεῦμα ὠραῖον. Ἀσκήσεις δὲν εἶνε δεκταὶ παρὰ σύμφωνον μετὰ τοὺς ὅρους τοῦ σχετι-κοῦ Διαγωνισμοῦ, καὶ ἰδὲ τὸν Ὁδηγόν.) Χριστό-δουλον Ι. Δαμῖρον (ἔτσι, μπράβο, νὰ μοῦ γράψῃς) Κλεονίκην Δημητριάδου (μὴν ἀπο-βαρύνεσαι, ἄλλως τε ἔχεις καιρόν.) Σενιτεν-μηνὴν Σινωπίδα (ἔστειλα) θὰ στείλῃς βέβαια πρώτην τετράδιον πρὸς τὸν Σκληρὸν Βράχον) Σενιτενμένον Σικωνίον (ὁ ὁποῖος ἐξεσπάθω-σε ἔξενος εἰς ξένον τόπον, εὐγέ του, ἀλλὰ νὰ μου γράψῃς χωρὶς νὰ φοβῆται πρὸς γίνεταί ὁληρὸς.) Ἀ-βυσσινὸν Πολεμιστὴν (εὐχαριστῶ πολύ.) Γεώρ-γιον Σ. Πολυλῆν (ἔστειλα) Γεώργιον Δ. Τράκαν (μ' ἐρωτᾷς πράγματα ποῦ το λέγει ὁ ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ διὰβάσε τον λοιπόν,

νὰ λυθοῖν ὅλαι αἱ ἀπορίαι σου.) Συριαρὴν Σανθούλαν (ποῦ εἶνε ἐννέα ἐτῶν, καὶ ἐξισπᾶ-θωτε κη λας, εὐγέ της !) Ἑμεράλδαν, Γλυ-κεῖαν Καρδίαν, Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Φάρον τοῦ Δεάνδρου (ὠραῖα τὰ Π. Πνεύματα, ἐλπί-ζω ὅτι φέτος θὰ κάμω καὶ Διαγωνισμὸν Ζωγρα-φικῆς) Χωλὸν Διάβολον, Ἀλλοπρόσπαστον, Κύκνειον Ἄσμα ([Ε] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστο-λὴν.) Καλῶς Ὅρισε (καὶ πραγματικῶς καλῶς ὥρισε) ὕστερα ἀπὸ τόσο, καιρόν.) Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Λευκὸν Ἰάκινθον, Ἀμαρυλ-λίδα (νὰ σου ζήσῃ, νὰ σου ζήσῃ τὸ νέο ἀνεψά-κι.) Μικρὰν Ἀνθοδέσμη (αὐτὸ πού μου γράφεις εἶνε ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Κυριακὴν, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὴν γράψῃς εἰς χωριστὸν χαρτί, καὶ ὅχι εἰς τὸ ἴδιον τῆς ἐπιστολῆς.) Μικρὸν Βοσκόν (χάρω πού σου ἀρέσει ἡ ἱστορία τοῦ Δόν-Κιχότη) Ὡ, ἡ Κυρὴ Μάρθα θὰ σὰς διηγήθῃ τέσσαρας ἱστορίας φέτος ! Ζιζάνιον Σχολείου (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματόσημα.) Ὁ-μοῖον Λαβὲ ([Ε] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστολὴν.) Ὁ-νειροπόλος Ψυχὴν (ὅς τις δημοσιεύσας, ἀπὸ ὀλίγας κάθε φορὰν.) Σανθὴν Μαυρομάταν (δὲν εἶχες δικαίον νὰ θυμώγῃς, διότι, διὰ νὰ μὴ δημοσιεύσῃς τὰς πληροφῆρας σου, ἡ δὲν θὰ εἶχα τόπον, ἡ θὰ ἦσαν εἰς εἰκὼν που δὲν δημοσιεύω, πολὺ ἐχάρηκα διὰ τοὺς ἀρραβῶνας τῆς ἐξαδέλφης σου Περιλῦτον Ὁρανήν, νὰ ζήσουν.) Ἰσημε-ρινὸν τοῦ Κόσμου (θὰ προκηρύξω καὶ Διαγωνισμὸν Φωτογραφίας, ἀλλ' ἀργότερα.) Ἀρχικαλαμπου-ριστὴν (ἐλαβας) Ἑρημίτιδα, Ἀγγελὸν τῆς Εὐ-τυχίας (ἔχει καλῶς.) Σώστρον (ἔτσι λα, ἐμ-πρός!) Αἰγίεα (δὲν τὸ ἔλαβας, καὶ λυποῦμαι, πολὺ πού ἐχάρη.) Κλάδον Μυροῦνης (ὁ ἀδελφός σου νὰ μου γράψῃ μόνος του διὰ ψευδώνυμα, σύμφωνα μετὰ τὸν ἄρθρον τοῦ Κανονισμοῦ) Φι-λαργγλὸν Ἑλληνα (ἔστειλα ὀλίγον ἀργότερα, ἀλλὰ ἐλπίζω ὅτι το ἔλαβες.) Κωνητὸν τῶν Ἀλ-πεων (τὰ ἔλαβας, γράψε μου συχνά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν θὰ εἶσαι πρωτόπτερος.) Δούκισσαν τῶν Σαλῶνων, Σειμὴν Κόρη (σοῦ ἔστειλα λυδοῦστον καὶ νὰ ξαναγράψῃς αὐτὰς τὰς λύ-σεις.) Μαρίαν Ζερβοῦ ([Ε] αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ-μῶς ἐξεχάσας νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ δι' αὐτὸ δὲν τὸ βλέπεις ἐδῶ, χαίρω πού ἐξ αἰτίας μου ἀπέκτησες τόσας φίλας.) Σκληρὸν Βράχον, Τυδέα κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβας μετὰ τὴν 26 Ἰα-νουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 23 Μαρτίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἰπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράφω-ται λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφίῳ μας εἰς φακίλλους, ὡς ἑκάστος περιεχὶ 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

35. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον εἶνε οὐλλαβὴ, ἂν θέλῃς δὲ καὶ σφαῖρα, Συναμά δὲ ἡ ἀρχικὴ τῶν ζωντανῶν μητέρα. Τὸ ἄλλο εἶνε νόμισμα ἀρχαίας ἐποχῆς. Τὸ τρίτον πόλις ἰερά, γνωστὴ ἐκ τῆς Γραφῆς. Στὸ σύνολον, πού εύκολα βεβαίως θὰ το λύσῃς, Ἀκόμη ἂν δὲν ἐφοίτησες, ἐλπίζω νὰ φοιτήσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτικῆς Σχετικῆς

36. Στοιχειογράφος.

Ἄν οὐδόως με πειράξῃς, Ὡς ἐπάτωμα θὰ μ' εὐρῃς. Ἄν τὸν πρᾶχλον πετάξῃς, Εἶμαι νῆσος καὶ με ξεύρεις.

Ἐστὴν ὑπὸ Δ. Τ. Μπικισσίου

37. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε ταῦ καὶ βάλε με, Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴν στιγμή. Μία θεότης νὰ χαθῇ, Κι' ἄλλῃ νὰ φανερωθῇ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Ναύτου

38. Αναγραμματισμός.

Εὐνοιάζω, ἀλλὰ σὺ ἂν μάναγραμματίσῃς, Ἐν ὀνομα χαϊδευτικῶν, κοινὸν θὰ συναντήσῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Συνεφεδούς Ἥμρας

39-41. Λογοπαίγνια.

1. — Ποῖα κάτοικος νῆσου εἶνε καὶ πόλις ;
2. — Ποῖον μέλος τοῦ σώματος ἔχει τόπον ;
3. — Ποῖα θεὰ εἶνε θανατηφόρος ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀεράκι

42. Ρόμβος.

Μ
Π * * *
Π * * * *
Μ * * * *
* * * *
* * *
* *
*
Ἐστὴν ὑπὸ Κων. Ἀλ. Ἡλιάδου

43. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαῖος βασιλεὺς.
2. — Ρῆμα ἐκ τῶν συνήθων.
3. — Μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περιζήτητου

44. Φύρδην-Μίγδην.

Ὑδροεὶς ροῇ διὺ αἰθμεν ὀτίσπατη.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνιψιῦ τοῦ Βασιλῆως

45. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς.

Τὰρχικα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀ-πο-τελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δεύτερα Μοῦ-σαν, τὰ τρίτα ἱερατικὸν κάλυμμα καὶ τὰ τέταρτα οὐδέτερον ἐπιθέτου (ἡ ἐπίρρησις) :

1, Θεὰ. 2, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 3, Ἐκ-κλησιαστικὸν Ἀνάκτορον. 4, Μοῖρα. 5, Εὐαγ-γελιστής.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παριστιᾶς

46. Ἑλλειπώσῳφωνον.

α - εο - α - εο

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λευκοῦ Ὑακίνθου

47. Γρίφος

Μάρτιος θε θε θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε
Μάιος θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε ΠΑ θε θε
Ἰούνιος θε θε θε θε θε θε θε θε θε θε

Ἐστὴν ὑπὸ Ἀνδρείου Κοκῶνη

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

ω Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ ἡλλου 46

501. Ἀρτεμίσιον ("Ἀρτεμις, ἵον") — 502. Κάλ-τα, Σάλτα.

503. Αἰ Δ Ω Σ 504. Μ Λ Ι
Ι Ρ Ι Σ Α Ο Ο
Δ Ι Σ Ν Υ Υ
Ω Σ Τ Κ Λ
Σ Α Γ Η Σ Ι Λ Α Ο Σ
Δ Α Ν
Ν Ν Ε

505. Λάϊος = Λαῖ Σ Ο Ο Ι
+ (Χημεία = χί) = μία Σ Σ Α
= Λαμία. — 506. Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς συλλα-βῆς στρα, σχηματίζεται παντοῦ ἡ λέξις στρατιά.

— 507. Τὸ πῦρ. — 508. ΟΛΟΡΟΣ ("Ὀκτάπους, Ἀόριστος, Ὄνος, Ρόδος, Ὄσσα, Σκάμανδρος). — 509. Ὁ διδάσκων δις διδάσκειται. — 510. Ἡ βιομηχανία ἀποκαθίστα τὰ ἔθνη μεγάλα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἀδελφεαὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετὰ ὀνο-μα, ψευδώνυμον καὶ διεύθυνσιν ὁμοῦ. — Γε-ράσιμος Δ. Καραουλάνης, Πύλος. (B-8)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πάσης πόλεως. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Ἄγιον Ρέ-πον, εἰς Ἀθήνας. (B-9)

Ανταλλάσσω εἰκονογραφημένα τυχυδρ. δελτά-ρια μετὰ ὅλων τῶν χωρῶν. — Mr Michel M. Michalitsianos, Pirée (Grèce). (B-10)